Да си ти вярно помнеше
Да си хранеш свободъ,
Що и сега тамъ дойдешь
Въ нашъ Ѫ Болгария окайни
Що не мислишь думитѣ
На нашъ Ѫ милъ бл. татари
Съ такъвъ чувства чувствуя (чувства)
Въ какъвъ то нашъ Ѫ народъ.
Ръцѣ, крилѣ, дихане
Вичкаи обуте вичи
Съ такъвъ чувства сладостни
Нито въздухъ свобода
Ихъ тукъ ся вдъше мило
Гето крилѣ имадѣ
И когато ся стане
Тѣзи робове.... Вмирувеме
Дѣто ги ази въ стъвеме

Азъ ли ви ще, да и Славе
Тебе о сладка свободо
Въ ти ви въ тъгъ да въ мъчѣ
Да ти ви робово сладко
Въ сложовѣ въ свободо
Благословяй мъ ти.
Тебе о драгка тъжно

Кой ти тъжуе Курайцѣ
Гъ бъвъ въ кичи средни
~~Гъ въ~~ ~~цѣ~~ ~~ливадъ~~
Да тъне цѣтъ да въ окъсче
Кичица да си не скъче
И да не вихрдамъ ти възи
Родъ човъчецъ а пакъ человъчецъ
~~Съ загрудъ~~
Човъчи му тъй загрудъ
~~Да то одъ~~
Що тъгъ да чудъ еднако
Цѣтъ го съ Кокрова
И Кокрякъ-въ съ бъгруда.

Тебе ти чести свобо
Тогъ да чудъ дъгонко
Народъ въ робово въсъгръ
Тъжъ чтъ высти идеи
Какъ тъгъ да разуди

Въ благодарно вичъ
Що пъ . . . свобо
Надъ сърцъ ти и надъ чрвоци
Въ гроби си сърда чокаи
Носи му (тъгъ) цѣто чъвъ
Чрвъ си дъгъ подъ дъгъ
Въ гаврѣ му чело дъгъ
И благотворно вичъ.

Робово проклето позорно
Тъ въ какво тъгъ ся чувъ
Чрвъ да ся пекъ и чрвъ
Що . . .

Ивна ти Господъ да видъ
Тези азъ ота що тъгъ
Кръстъ народъ бъгъ реки
Ивна ти тъме сродно пъ
Тъй тъ сини народъ злочестъ
Народъ отъ бога отъвенъ
Народъ отъ сродъ завръвенъ
Тъгарски чрезъ тъчъ
Робъ тъгъ тъжна судбина.
Всичко за тъй въ чъ
Нъ сини тъгъ народъ